

het volgens het bericht van 24 december 1762 in 1757 genoten hadden, echter terugbetalen. Als het ten laste van Mutu Mara Chittij gekomen zou moeten zijn, dan zou er zeker maar rsd 7500 kwijtescholden zijn. Het bestuur voerde bovendien in zijn brief van 24 december 1762 aan dat Mutu Mara Chittij een vermogend man is. [fol. 1586] Waarom had het dan in zijn brief van 10 maart 1759 de kwijtschelding zozeer ondersteund. Die was ter wille van de lieve vrede toegestaan. Het bestuur had de bevelen plichtsgetroouw moeten uitvoeren en niet, wat de dienaren als middel van bestaan uit de pacht zouden krijgen, moeten uitbetalen voordat die pacht daadwerkelijk ontvangen was. De Compagnie ondervond daarvan schade en de dienaren genoten voordeel. Daarom is op 16 mei 1763 besloten dat ook de rsd 2500 moet worden kwijtescholden, maar wel ten laste van de betrokken dienaren. Bij besluit van 7 juni is evenwel rsd 1593 $\frac{3}{4}$ voor rekening van Mutu Mara Chittij gelaten, omdat van de dienaren die moeten betalen, er enige reeds zijn gerepatrieerd, of overleden. [fol. 1587] Voordat er een besluit over wordt genomen, wenst men een beëdigde verklaring over de beschadigde textiel die bij het transport van de hoofdadministratie, naar opperkoopman Godfried Kretschmar, is gebleken. In de brief van 31 december 1762 zijn bij de inlandse zaken reeds de maatregelen van het bestuur voor de opvolging van Radja Alam, die ziek is, door zijn zoon Radja Mahmud Ali besproken. De brief van 29 maart 1763 uit Malakka meldt dat Radja Mahmud Ali verschenen is in Malakka en op 12 maart op de koran heeft gezworen dat hij het verdrag, dat met zijn vader was gesloten, zou nakomen. In een tweede akte beloofde hij dat hij de schulden van zijn vader, als die bij diens dood nog niet vereffend waren, zou voldoen. Na een aanmaning door onderkoopman Everhard Cramer, vroeg Radja Alam zelf nog uitstel van betaling, omdat van de drie jaar waarin hij zijn schuld zou delgen, er pas twee verlopen jaren. In de brief van 14 juli is erop aangedrongen aflossing te blijven vragen. Het is goed dat het verzoek van de jonge vorst, die op 19 maart Malakka weer heeft verlaten, [fol. 1588] om 2000 Spaanse realen te leen te krijgen en 100 vaten buskruit is afgeslagen, maar drie passen voor drie schepen naar Java's Oostkust konden moeilijk geweigerd worden. Het bestuur daar is daarvan op de hoogte gebracht en Malakka is geschreven dat, op grond van artikel 7 van het verdrag met Radja Alam van 16 januari 1761 en de aanvaarding daarvan door zijn zoon, en waarschijnlijke erfgenaam, op 12 maart 1763, voortaan maar voor twee schepen passen mochten worden verstrekt. Het verzoek van Radja Alam om van de betaling van vier 8-ponders die bij Pulau Pintu Gedong verloren gingen, ontslagen te worden is beleefd afgewezen. Er is op betaling, en liever nog op restitutie ervan, aangedrongen.)

Zijne Hooghejd wijders bedankende voor de hem bij onzen brief van den eersten september 1762 verleende permissie tot heffing van 5 percento tol van de Javasche en Bataviasche vaartuygen die op Siac ten handel komen, is deswegens bij ons jongst antwoord onze verwondering betuygd, vermits onze vergunning bij geduide brief maar van 2 percento spreekt. Dit bracht ons dierhalven in de verbeelding alsof er wel een abuys in 't Maleydse translaat mogte begaan zijn, hoewel in allen gevalle er weynig op aan sal koomen. Want hoe hooger de tol op Siac geheeven word, hoe meer de vaart op die plaats, die niet als tol nadeel van den handel op Malacca strekken kan, zal afneemen.

Fol. 1588v-1589r.

(Uit de brief van 29 maart 1763 blijkt dat de geschillen van Radja Alam met de commandant van Pulau Pintu Gedong, die misschien wat te strikt op de naleving van het verdrag stond, naar tevredenheid van de vorst zijn geregeld. Volgens die van 7 oktober)

---was Zijne Hooghejd naar de Siacsche bovenlanden getrokken en had Pattapahan met eenige daaromstreeks leggende negorijen onder zijne gehoorsameyde gebragt. Dog de ministers meenen dat de vorst van Pagar Oedjong, waaronder de verwonnen plaatsen gestaan hebben, zig wel tegen Radja Alam versetten zal en hadden Zijne Hooghejd ook die expeditie, dog vrugteloo, afgeraeden.

Fol. 1589v.

(Het is goedgekeurd dat op hun verzoek om 50 vaten buskruit, er aan de regenten van Riau tegen betaling 20 zijn geleverd. Ze zeiden die te willen gebruiken tegen de gevluchte